

[Erlendsson]

observation. Hvis det er åbenbart, at han har sygdommen, skal han lade sig indlægge på sygehus – eller gå til behandling – og hvis han ikke vil gøre det, kan det gennemføres tvangsmæssigt ved politiets hjælp.

Sådan var det også for de smittefarlige kønssygdomme. De er udgået af dette lovforslag. Det mener man ikke er nødvendigt mere. Sandsynligvis ikke fordi de er blevet færre end før, men fordi man har en vis tro på, at man har bedre muligheder for at behandle dem i dag, end man havde tidligere.

Tredje næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg gør opmærksom på, at der også tales herfra. Det kan bedre høres, hvis man taler lidt sagtere andre steder.

Erlendsson (FP):

Jeg prøver faktisk at tale højt for at råbe medlemmerne op, og jeg takker for formandens hjælp.

Hvis udbredelsen af en farlig sygdom ikke kan hindres, uden at den syge isoleres, kan der også i den forstand gennemføres tvangsmæssige foranstaltninger, tvangsmæssig behandling, og hvis udbredelsen af en farlig sygdom kræver, at visse områder afspærres, kan det gøres lige så effektivt.

Hvorfor gennemgår jeg nu dette lovforslag så grundigt? Enhver har jo læst det, går jeg ud fra. Jo, det er, fordi fremsættelsestalen fra indenrigsministeren ligesom ikke er på højde med situationen, som den er i dag. Indenrigsministeren siger ganske vist, at der tilsigtes en ajourføring af gældende regler og på en sådan måde, at der kan tages hensyn til erkendelsen af nye farlige smitsomme sygdomme. Det er jo udmærket. Det er for at sikre en lettere tilpasning til de fremtidige behov – står der længere nede – der måtte opstå som følge af en eventuel erkendelse af nye farlige smitsomme sygdomme, og det er også udmærket, men der mangler erkendelsen af, at der er en smitsom sygdom i dag, der er langt, langt farligere og kræver langt flere ofre end de sygdomme, som dette lovforslags liste A og B omfatter. Man tænker på tuberkulosen, og det er udmærket, men tuberkulosen kræver gennemsnitligt kun ét dødsfald hvert andet år her i landet i modsætning til en sygdom, som nu vedrører titusinder af mennesker, og som sidste år kræve-

de – så vidt jeg husker – 76 dødsfald, 76 klart erkendte dødsfald, foruden sandsynligvis en længere række, hvor det ikke var helt sikkert, at det var den eneste dødsårsag, men hvor den utvivlsomt har spillet en betydningsfuld rolle.

Jeg ved ikke, om medlemmerne efter det, jeg har sagt her, er klar over, hvor jeg vil hen. Nogle begynder vel nok at ane, at det, som jeg ønsker indføjet i listen over alment farlige sygdomme eller øvrige smitsomme sygdomme, er narkomanien. For at bekæmpe den voldsomme udbredelse, narkomanien har fået her i landet, med følgesygdomme som smitsom leverbetændelse, har vi i dette lovforslag, nøjagtig hvad vi behøver. Hvis vi ville behandle denne frygtelige folkesygdom, som vi har i Danmark i dag, og som udbreder sig ved psykisk smitte for narkomaniens vedkommende, men for den smitsomme lever sygdoms vedkommende også udbreder sig ved legemlig kontakt, har man her en lovgivning, som vil være 100 pct. anvendelig.

Vi har ikke haft kolera siden 1853, og vi har, som jeg før sagde, ikke noget problem med tuberkulosen. Vi har meget lidt af salmonellainfektioner og ikke noget, der kommer op i nærheden af det antal, som sygdomme forårsaget af narkomani betyder.

Alligevel er der kommet en sådan ånd ind i folketinget, at man vil vende sig kraftigt imod dette og sige: ja men det er jo ødelæggende for mennesker, hvis de skulle undergive sig en sådan behandling, det er inhumant. Nej tværtimod, det er inhumant at lade problemet ligge, det er på tide, at man nu samler sig om at løse dette store problem, som narkomanien er i Danmark. Ikke alene betyder det sundhedsfortabelse, sygdom, tidlig død og millioner af kroner til elendige formål, det betyder også kriminalitet, det betyder, at ikke engang i lukkede fængsler er der et miljø, hvor narkomanerne kan opholde sig med håb om at blive helbredt. For nylig så vi i bladene, at en indsat i Nyborg statsfængsel var blevet arresteret under mistanke for at have med narkotikasmugling og narkotikahandel at gøre. Vi ved, at mange, der indsættes i fængslerne, og som ikke er narkomaner ved indsættelsen, bliver påført smitten i fængslerne. Hvad er det dog for en uværdig tilstand, vi har? Hvornår vil vi mande os op til at tage lige så håndfast på dette problem, som man i sidste århundrede tog på de smit-